VZPOMÍNKY SE VRACÍ

Tak jako běží film na bílé stěně klubovny před stolky, tak se odvíjí i film v mé hlavě. A vrací mne ve vzpomínkách někam hodně dozadu, nazpět. Tam někde o čtyřicet let zpátky, kdy jsem teprve ve věku rowerském mohl zažívat to kouzlo, které vyřazovalo z knih Jaroslava Foglara - *Jestřába*. Vlčáctví mi bylo odepřeno mocnými té doby. Oddílová činnost se vším všudy, nedělní podniky družin (naše byla Tetřevi) a což teprve ty tábory. To jsme opravdu byli tam, kde nebe je vysoké a modré. Nespočet táboráků, které jsme sami postavili a ti nejlepší z nás je pak, až tma sedla do údolí, mohli loučí zapálit. Hra, která byla rozestřena daleko před táborem a zde se naplno začala rozvíjet. Vzpomínky blednou a kdesi (kde?!?), ve starém odřeném vojenském - válečném kufříku po dědovi, jsou ve skleničkách uhlíky, které žhnuly do noci, když oheň nejposvátnější - slibový pomalu přecházel pomalu v ráno. Jen skupinka 2-3 chlapců u něj bděla a hlavou se jim honilo všechno to nové a krásné, to co u toho ohně ve společenství hochů a vůdce oddílu slíbili na svou čest.

To se teď tak nějak ve stáří vrací. Tím, že si v Olomouci promítáme film z prvního jamboree oldskautů v Miletíně. Film, který natočil jeden z nás, který se jamboree zúčastnil. A já si jen tiše zoufám, že mi v tom zabránily věci nenadálé. Vidíme partu, která před samotným jamboree zbudovala tábor, postavila potřebné stavby a mnoho dalšího. Pak příjezdy mnoha a mnoha účastníků. I historické kapely, která koncertovala na jamboree ve Francii v r. 1947. Do toho slunce jak na Italské Riviéře, nikde ani mráčku. První táborák v pátek na přivítanou, na seznámení se. I když se mnozí už dávno mezi sebou znají. A jiní zase poznávají. Hlavní den jamboree - sobota, kapela vyhrává břeskné melodie do pochodu a to už se blýskají holá kolena starců na Miletínském náměstí. Holá kolena, která jaksi a náhle celou tou atmosférou omládla a vyzdravěla. Nástupy ke státní vlajce i ostatní nástupy, rukodělky. Vzpomínky se vrací, ale přítomnost je tu: **zase se v Miletíně, začátkem prázdnin, vytvoří ta báječná parta mladíků a mladic,** ač podle rodných listů je jim o něco - malounko víc. Co víc si ještě můžeme přát.

Proto nezkazme to dělné úsilí všech těch lidiček, známých i neznámých, kteří tuhle nádhernou vzpomínku pro nás chystají. A přijeďme pobejt, přijeďme se vrátit do mládí. I třeba jen proto, že se uvidíme s mnohými, po kterých zbude na filmovém pásu už jen stín. Stín vzpomínek na dobrého kamaráda a člověka. SKAUTA.
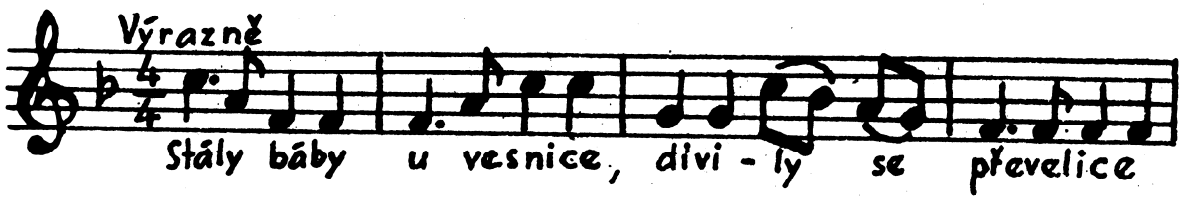
Frič Jaroslav - *Norek*